

На, весела е пролѣтъ-та,
 Приятно е време-то;
 Но тъменъ е за менъ свѣта,
 И тъжно ми сърце-то.

Въ горж-тъ славей ако пѣй до нощи,
 На жалость отговаря,
 И тихій вѣтрецъ ако вѣй до нощи,
 Озлуды-тѣ ми събара.

Шумливи росни вѣтрове до нощи,
 Тъгги нераспалаватъ,
 Градински, полски цвѣтове до нощи,
 Не ма развеселяватъ.

Отъ тѣкашны-тѣ красоти до нощи,
 Бѣда не ма привлича,
 Къмъ тѣхъ сърце-то не лѣти до нощи,
 Не можь да ги обича.

Догдѣ-то ходи-ж по свѣта,
 О милинка дѣшнице!
 Не ти забравямъ хѣбостъ-тъ
 Засмѣно-то ти лице.